

BIS-NOTA AAN DE VLAAMSE REGERING

Betreft: - **Ontwerp van decreet tot wijziging van het Energiedecreet van 8 mei 2009, wat betreft het stelsel van de groenestroomcertificaten**
- **Derde principiële goedkeuring met het oog op de adviesvraag aan de afdeling Wetgeving van de Raad van State**

Samenvatting

Het ontwerp van decreet beoogt het stelsel van de groenestroomcertificaten ter bevordering van de opwekking van elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen in overeenstemming te brengen met de Europese staatssteunregels, in het bijzonder de nieuwe Richtsnoeren staatssteun ten behoeve van klimaat, milieubescherming en energie 2022 (CEEAG).

Deze bijsturing is nodig omdat uit een analyse van de bestaande steunregeling is gebleken dat deze aanleiding kan geven tot ongeoorloofde overcompensatie, hetgeen volgens de CEEAG impliceert dat het steunbedrag hoger ligt dan de zogenaamde "*netto meerkosten*" of "*financieringskloof*" van het gesteunde project..

Dit probleem doet zich met name voor wat betreft de installaties voor zonne-energie met startdatum voor 1 januari 2013 vermits zij volgens het huidige decretale kader aanspraak kunnen maken op één groenestroomcertificaat voor iedere 1.000 kWh elektriciteit die in de installatie wordt opgewekt uit hernieuwbare energiebronnen en de minimumsteun per certificaat kan oplopen tot 450 euro.

Het ontwerpdecreet voorziet daarom dat de reguliere steunperiode voor installaties met startdatum voor 1 januari 2013 die momenteel 20 jaar is, op 31 december 2023 wordt stopgezet (zonder evenwel afbreuk te doen aan onherroepelijk verworven steun). De exploitant kan evenwel een verlenging van de steun aanvragen indien dit noodzakelijk zou zijn om de rendabiliteit van zijn installatie te verzekeren. Een dergelijke verlenging gaat gepaard met de toekenning van een projectspecifieke bandingfactor en blijft beperkt tot een (eenmalig hernieuwbare) steunverlenging van vijf jaar. Dit gebeurt volgens de regeling die thans reeds wordt bepaald in artikel 7.1.1, § 1, vierde en vijfde lid, van het Energiedecreet van 8 mei 2009. Er wordt voor installaties met startdatum voor 1 januari 2013 bepaald dat bij een verlenging van de steunperiode enkel een bandingfactor wordt berekend als de installatie niet overgecompenseerd is.

De voorgenomen wijziging blijft beperkt tot steun die de de-minimisdrempel overschrijdt. Het is namelijk zo dat kleine steunbedragen geacht worden geen nadelige impact te hebben op het handelsverkeer tussen de lidstaten, zodat zij niet onder het staatssteunrecht vallen. Dit geldt met name wanneer het steunbedrag per begunstigde onderneming niet hoger ligt dan 200.000 euro in een periode van drie belastingjaren. Deze de-minimissteun ontsnapt dan ook aan elk verder staatssteunrechtelijk toezicht. Dit betekent dat de Europese regels inzake staatssteun geen enkele verplichting opleggen aan de Vlaamse overheid om in te grijpen op de de-minimissteun aan kleine(re) installaties.

1. SITUERING

A. BELEIDSVELD/BELEIDSDOELSTELLING

BELEIDSDOMEIN: Omgeving

BELEIDSVELD: Energie

B. VORIGE BESLISSINGEN EN ADVIEZEN

Het wetgevingstechnisch en taaladvies nr. 2022/172 werd op 19 mei 2022 bekomen.

Het advies van de Inspectie van Financiën werd op 21 juni 2022 verkregen.

Het begrotingsakkoord werd op 4 juli 2022 verkregen.

C. EERSTE PRINCIPIËLE GOEDKEURING

De Vlaamse Regering hechtte in vergadering van 15 juli 2022 haar eerste principiële goedkeuring¹ aan het ontwerp van decreet tot wijziging van het Energiedecreet van 8 mei 2009, wat betreft het stelsel van de groenestroomcertificaten en gelastte de Vlaamse minister, bevoegd voor de energie, om over het ontwerp het advies van de SERV en de Minaraad in te winnen binnen een termijn van dertig dagen.

De volgende adviezen werden ingewonnen:

- De SERV liet op 29 augustus 2022 weten dat zij over het ontwerp geen advies wenste te verstrekken.
- De Minaraad gaf op 29 augustus 2022 zijn advies. De Minaraad kon daarbij echter niet tot een eensluidend advies komen, en het adviesluik zelf bevat daardoor een oplistijng van de verschillende standpunten van de leden

C. TWEEDE PRINCIPIËLE GOEDKEURING

De Vlaamse Regering hechtte in vergadering van 16 september 2022 haar tweede principiële goedkeuring² aan het ontwerp van decreet tot wijziging van het Energiedecreet van 8 mei 2009, wat betreft het stelsel van de groenestroomcertificaten en gelastte de Vlaamse minister, bevoegd voor de energie, om over het ontwerp het advies van afdeling Wetgeving van de Raad van State in te winnen binnen een termijn van dertig dagen.

2. ADVIES NR. 72.211/3 VAN DE AFDELING WETGEVING VAN DE RAAD VAN STATE

Op 19 september 2022 is de afdeling Wetgeving van de Raad van State door de Vlaamse minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet 'tot wijziging van het

---

¹ VR 2022 1507 DOC.0798

² VR 2022 1609 DOC.1011

Energiedecreet van 8 mei 2009, wat betreft het stelsel van de groenestroomcertificaten'. De Raad verstrekke zijnadvies nr. 72.211/3 pas op 28 november 2022.

De Raad van State maakte in zijn advies de volgende opmerkingen:

- De Raad bevestigt expliciet dat in het licht van de in de memorie van toelichting opgenomen argumentatie en rechtspraak, en overeenkomstig haar eigen adviespraktijk, kan worden aangenomen dat het systeem van groenestroomcertificaten als een vorm van staatssteun moet worden beschouwd, en dat dit ook van toepassing is op oudere installaties van voor 2013. Indien het bestaande systeem van groenestroomcertificaten aanleiding zou geven tot overcompensatie, zou er volgens de Raad inderdaad sprake zijn van verboden staatssteun in de zin van artikel 107 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie. De Raad neemt daarbij akte van de door Oxera uitgevoerde studie die het bestaan van overcompensatie bij zonne-energie met ingebruiknamedatum voor 2013 zou bevestigen, maar stelt dat zij als juridische adviesinstantie de technische kennis en inzicht ontbreekt om na te gaan of er inderdaad gewag kan worden gemaakt van overcompensatie, en derhalve van verboden staatssteun.
- De Raad van State bevestigt expliciet dat de voorgenomen wijzigingen geen probleem vormen in het licht van het vertrouwensbeginsel en de bescherming van legitieme verwachtingen.

Volgens de Raad van State geldt als uitgangspunt dat “de voorspelbaarheid en de rechtszekerheid inherent (zijn) aan het begrip zelf van een democratische samenleving”³. Dit betekent volgens de Raad echter niet dat, wat de voorwaarden van een subsidiestelsel betreft, de burgers het vertrouwensbeginsel zouden kunnen inroepen om de handhaving ervan te eisen. De decreetgever kan integendeel, in de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid, dat stelsel voor de toekomst wijzigen. Wel moet de decreetgever rekening houden met de impact van de wijzigingen op al aangelegane investeringen.⁴ Uit de ontworpen regeling lijkt de Raad te kunnen afleiden dat dit in het voorontwerp wel degelijk gebeurd is.

Met verwijzing naar de rechtshistorie van het Energiedecreet, haar eigen adviespraktijk en het arrest nr. 8/2014 van het Grondwettelijk Hof, komt de Raad dan ook tot de conclusie dat er kan worden besloten dat de ontworpen regeling, die geen gevolgen heeft voor in het verleden toegekende steun en waarbij een verlenging van de steunperiode kan worden bekomen voor installaties die het door de Vlaamse Regering behaalde rentabiliteit niet heeft behaald, op zich niet in strijd is met het vertrouwensbeginsel en het beginsel van de bescherming van legitieme verwachtingen, zelfs indien de te verwachten financiële opbrengsten voor al gemaakte investeringen in groenestroomproductie in de toekomst verminderd worden.

De Raad stelt echter wel dat een voorwaarde hiervoor is dat de door de Vlaamse Regering te bepalen berekeningsmethode voor het vaststellen van de rentabiliteit van de installatie van dien aard is dat gewaarborgd wordt dat aangelegane investeringen kunnen worden

---

³ Adv.RvS 25.582/1/8 van 1 en 2 oktober 1996 over een ontwerp dat geleid heeft tot het decreet van 20 december 1996 'houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1997', *Parl.St.* VI. Parl. 1996-1997, nr. 428/1, (9), 28, met verwijzing naar adv.RvS 24.676/1/8 van 16-17 oktober 1995 over het ontwerp dat geleid heeft tot het decreet van 22 december 1995 'houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996', *Parl.St.* VI. R. 1995-96, nr. 147-1, (73), 133-134, en RvS, 24 november 1992, *Lejeune*, nr. 41.140.

⁴ Adv.RvS 51.535/3 van 18 juni 2012 over een voorstel dat heeft geleid tot het decreet van 13 juli 2012 'houdende wijziging van het Energiedecreet van 8 mei 2009, wat betreft de milieuvriendelijke energieproductie', *Parl.St.* VI.Parl. 2011-12, nr. 1639/2, 11, opmerking 8.1.

terugverdiend. Met dit argument zal door de Vlaamse Regering bij de uitwerking van het uitvoeringsbesluit uiteraard rekening worden gehouden.

- De Raad merkt op dat het ontworpen artikel 7.1.4/1, § 4, tweede lid, van het Energiedecreet van 8 mei 2009 (artikel 3 van het voorontwerp) van toepassing is op “installaties met startdatum voor 1 januari 2013”, terwijl het ontworpen artikel 7.1.6, § 1, negende lid, van hetzelfde decreet (artikel 4 van het voorontwerp) geldt voor installaties op zonne-energie die in dienst zijn genomen vanaf 1 januari 2006 tot 31 juli 2012.

Hieromtrent om toelichting gevraagd, stelde de gemachtigde ambtenaar:

“Er zijn momenteel twee verschillende steunregelingen inzake groenestroomcertificaten van kracht, namelijk een regeling voor de installaties met startdatum voor 1 januari 2013 (voorzien in artikel 7.1.1, §1 van het Energiedecreet) en een regeling voor de installaties met startdatum vanaf 1 januari 2013 (voorzien in artikel 7.1.1, §2 van het Energiedecreet).”

De verwijzing in artikel 3 van het ontwerpdecreet naar ‘installaties met startdatum voor 1 januari 2013’ sluit met andere woorden aan bij die reeds bestaande opsplitsing.

Bovendien geldt voor installaties in gebruik genomen in de periode van 1 augustus 2012 tot en met 31 december 2012 een reguliere steunperiode van tien jaar. Die steunperiode loopt met andere woorden uiterlijk op 31 december 2022 af, d.w.z. een jaar voor de voorziene inwerkingtreding van het ontwerpdecreet. Voormelde installaties die nog geen voldoende rendement hebben bereikt na afloop van de reguliere steunperiode van tien jaar, kunnen onder de huidige regeling voorzien in artikel 7.1.1, §1, vierde lid van het Energiedecreet evenwel een verlenging aanvragen voor een periode van vijf jaar, die eenmaal verlengbaar is. Aangezien artikel 4 van het ontwerpdecreet niet van toepassing is op installaties in dienst genomen in de periode van 1 augustus 2012 tot en met 31 december 2012, zal de hun desgevallend tijdens de eerste verlengingsperiode toegekende steun niet worden stopgezet ten gevolge van het ontwerpdecreet. Bijgevolg zullen zij pas worden geraakt door de wijziging van artikel 3 van het ontwerpdecreet bij een eventuele tweede verlengingsaanvraag, waarbij thans sowieso reeds wordt nagegaan of reeds een voldoende rendement werd behaald.”

Het verdient volgens de Raad aanbeveling die verantwoording bijkomend op te nemen in de memorie van toelichting. Hieraan zal gevolg worden gegeven.

- De Raad meent dat door het ontwerp een verschil in behandeling ontstaat tussen, enerzijds, installaties op zonne-energie die in dienst zijn genomen vanaf 1 januari 2006 tot 31 juli 2012, ten aanzien waarvan de steun stopt als de certificaatgerechtigde gedurende de periode van drie kalenderjaren die voorafgaan aan 31 december 2023, steunmaatregelen heeft genoten ter waarde van een bedrag dat hoger is dan het bedrag van de de-minimissteun en, anderzijds, installaties op zonne-energie die na 1 januari 2013 in dienst zijn genomen en waarvoor ook na 31 december 2023 nog steun zal worden ontvangen en installaties die energie opwekken uit andere hernieuwbare energiebronnen.
- Om het verschil in behandeling tussen installaties op zonne-energie die in dienst zijn genomen voor 1 januari 2013 en installaties op zonne-energie die op een latere datum in dienst zijn genomen, te kunnen verantwoorden, zal evenwel volgens de Raad moeten kunnen worden aangetoond dat er voor de tweede categorie in de regel geen gewag kan worden gemaakt van overcompensatie. De Raad stelt dat ter verantwoording van het verschil in behandeling op overtuigende wijze, bijvoorbeeld aan de hand van gedetailleerde en definitieve cijfergegevens, zal moeten kunnen worden aangetoond dat er voor installaties die na 31 juli 2012 in dienst zijn genomen en voor installaties die energie opwekken uit andere hernieuwbare energiebronnen in de regel geen gewag kan worden gemaakt van overcompensatie. Indien zou blijken

dat dit wel het geval zou zijn voor die installaties, of voor sommige categorieën ervan, moet de ontworpen regeling volgens de Raad hieraan worden aangepast.

- Uit de Oxera-studie van 9 juni 2022 vloeit voort dat de PV-installaties met startdatum voor 1 augustus 2012 in de regel overgecompenseerd worden.
- Voor wat betreft de PV-installaties met datum van indiening in de periode 1 augustus 2012 tot en met 31 december 2012 werd geen diepgaande analyse uitgevoerd omdat, gelet op de automatische eindigheid van hun steun per uiterlijk 31 december 2022, deze steun sowieso ten einde komt voor de deadline bepaald in randnummer 486 van de CEEAG om, bij wijze van dienstige maatregelen in de zin van artikel 108, eerste lid, VWEU, de bestaande steunregelingen ten behoeve van milieubescherming en energie tegen uiterlijk 31 december 2023 te wijzigen teneinde deze regelingen met de richtsnoeren in overeenstemming te brengen.
- Voor installaties met een startdatum vanaf 1 januari 2013 is het ondersteuningssysteem zo opgezet dat het ervoor zorgt dat de toegekende steun wordt afgestemd op het productieafhankelijk gedeelte van de inkomsten dat nodig is om de netto contante waarde van een investering op nul te doen uitkomen en die berekend wordt aan de hand van een cashflowberekening. Zoals het Grondwettelijk Hof in 2014 aanhaalde berust dit systeem op een objectief en gerechtvaardigd onderscheid. Door het jaarlijks actualiseren van de bandingfactor die uit die berekening voortkomt is een overcompensatie voor installaties met startdatum vanaf 2013 in feite niet mogelijk. Dit wordt bevestigd door de Oxera-studie van 7 december 2022.

Deze studie gaat als bijlage 4 en wordt ook inhoudelijk besproken in de memorie van toelichting.

- Die actualisatie is echter conform artikel 7.1.4/1 van het Energiedecreet van 8 mei 2009 heden beperkt tot technologieën die geen brandstofkosten hebben (windturbines, PV,...). Projecten met brandstofkosten worden dus heden niet geactualiseerd.

Het voorontwerp van decreet 'tot wijziging van de wet van 28 december 1964 betreffende de bestrijding van de luchtverontreiniging, het Energiedecreet van 8 mei 2009, het decreet van 13 juli 2012 houdende bepalingen tot begeleiding van de tweede aanpassing van de begroting 2012 en het decreet van 17 december 2021 tot wijziging van het Energiedecreet van 8 mei 2009, wat betreft toewijzingen aan het Energiefonds, wijzigingen betreffende flexibiliteit en energiedelen, de uitbouw van het energiedataplatform en de herziening van de administratieve geldboetes aangaande installatie-eisen', heft dit onderscheid op zodat naar de toekomst toe ook de bandingfactoren van installaties met brandstofkosten zullen worden geactualiseerd en overcompensatie op uniforme wijze kan worden vermeden voor alle installaties met startdatum vanaf 2013.

Bijkomend wordt in het voormelde ontwerpdecreet expliciet bepaald dat die actualisatie zal gebeuren afhankelijk van de opbrengst aan elektriciteit en overige kosten en/of opbrengsten van ingaande en uitgaande energetische stromen van het project, en indien van toepassing de berekende bandingfactor voor ofwel groenestroomcertificaten ofwel warmte-kranchcertificaten. De Vlaamse Regering kan

daarbij bijkomende ingaande en uitgaande stromen vastleggen die beschouwd moeten worden in de berekening van de actualisatie van de onrendabele top.

In zoverre de actualisatie van de bandingfactor er precies toe strekt dat de steun beperkt blijft tot het minimum dat nodig is om het gesteunde project of de gesteunde activiteit uit te voeren, sluit zij uit dat er overcompensatie is voor de installaties met startdatum vanaf 2013. Bijgevolg biedt de ontworpen wijziging van artikel 7.1.4/1, § 4, van het Energiedecreet van 8 mei 2009 o.i. een sluitende verklaring waarom het niet nodig is om de steun voor deze installaties per 31 december 2023 stop te zetten.

- De Raad meent dat het ontworpen artikel 7.1.6, § 1, negende lid, van het Energiedecreet van 8 mei 2009 (artikel 4 van het voorontwerp) een verschil in behandeling doet ontstaan tussen de houders van installaties op basis van zonne-energie die in dienst zijn genomen vanaf 1 januari 2006 tot 31 juli 2012, naargelang het al dan niet gaat om certificaatgerechtigden die gedurende de periode van drie kalenderjaren die voorafgaan aan 31 december 2023 steunmaatregelen hebben genoten ter waarde van een bedrag dat hoger is dan het bedrag van de de-minimissteun zoals bepaald in de verordening (EU) nr. 1407/2013.

De Raad meent dat ofschoon het criterium of een certificaatgerechtigde al dan niet gedurende de periode van drie kalenderjaren die voorafgaan aan 31 december 2023 steunmaatregelen heeft genoten ter waarde van een bedrag dat hoger is dan het bedrag van de de-minimissteun zoals bepaald in de verordening (EU) nr. 1407/2013, ongetwijfeld objectief is, de vraag rijst of het wel pertinent is om het door de decreetgever nagestreefde doel om overcompensatie tegen te gaan, te bereiken.

In zoverre met de ontworpen regeling beoogd wordt overcompensatie tegen te gaan, sluit de Raad zich vervolgens aan bij de stelling van de Inspectie van Financiën dat “de problematiek van overcompensatie ook kan spelen onder de *de minimis*drempel, en er vanuit bezorgdheid van overcompensatie best wordt nagegaan hoe ook daar de overprofit kan worden tegengegaan. Uit wat voorafgaat leidt de Raad af dat het in het ontworpen artikel 7.1.6, § 1, negende lid, van het Energiedecreet van 8 mei 2009 gehanteerde criterium van onderscheid niet pertinent lijkt te zijn om het door de decreetgever nagestreefde doel te bereiken en dat, bijgevolg, het verschil in behandeling dat uit die bepaling voortvloeit wat dat verschil in behandeling betreft niet redelijk verantwoord lijkt te zijn.

De kritieken en/of twijfels vanwege de Raad van State - waarvan overigens kan worden opgemerkt dat die in zeer voorzichtige termen en met het nodige voorbehoud zijn geformuleerd, getuige met name het herhaalde gebruik van de term “*lijkt*” – zijn onterecht. Op deze kritieken en/of twijfels kan dan ook een afdoende antwoord worden geformuleerd:

- Ten eerste dient te worden opgemerkt dat de analyse van de Raad van State op dit punt op een verkeerd uitgangspunt berust, met name waar zij stelt dat het door de decreetgever nagestreefde doel erin bestaat om overcompensatie tegen te gaan. Inderdaad, zoals reeds werd aangegeven, en zoals de Raad van State ook terecht opmerkt in punt 3.1. van haar advies, beoogt de ontworpen regeling om het stelsel van de groenestroomcertificaten in overeenstemming te brengen met de regels inzake staatssteun overeenkomstig de verdragsrechtelijke verplichtingen ter zake.

In die optiek is het logisch om het toepassingsgebied van het voorontwerp af te bakenen aan de hand van de de-minimisdrempel, die het toepassingsgebied van het staatssteunrecht afbakt.

Artikel 3(1) en (2) van de De-minimisverordening stelt immers dat het Europese staatssteunrecht niet van toepassing is wanneer het steunbedrag dat aan eenzelfde onderneming wordt toegekend niet hoger ligt dan 200.000 EUR in een periode van drie belastingjaren:

“1. Steunmaatregelen worden geacht niet aan alle criteria van artikel 107, lid 1, van het Verdrag te voldoen, en zijn derhalve vrijgesteld van de aanmeldingsverplichting van artikel 108, lid 3, van het Verdrag, indien zij voldoen aan de voorwaarden die in deze verordening zijn vastgesteld.

2. Het totale bedrag aan de-minimissteun dat per lidstaat aan één onderneming wordt verleend, ligt niet hoger dan 200 000 EUR over een periode van drie belastingjaren.”

Hierbij aansluitend kan worden opgemerkt dat het begrip staatssteun enkel van toepassing is op staatssteun die het handelsverkeer tussen de lidstaten ongunstig beïnvloedt⁵. De staatssteunregels viseren dus niet alle staatssteun, maar enkel staatssteun die het handelsverkeer tussen de lidstaten negatief kan beïnvloeden⁶. Het de-minimisbegrip geeft concrete invulling aan deze toepassingsvoorwaarde in het Verdrag. Steun die beneden de de-minimisdrempel blijft wordt geacht geen negatieve invloed te hebben op het handelsverkeer binnen de Europese Unie en valt dan ook buiten het toepassingsgebied van de regels inzake staatssteun⁷.

Steun onder de de-minimisdrempel is eenvoudigweg geen staatssteun in de zin van artikel 107 VWEU. In die zin is de-minimis steun te onderscheiden van staatssteun die is vrijgesteld omdat ze bijvoorbeeld aan de voorwaarden van de Algemene Groepsvrijstelling⁸ voldoet. Deze laatste maatregelen maken immers wél staatssteun uit in de zin van artikel 107 VWEU, eerste lid, en vallen bijgevolg onder het toepassingsgebied van de staatssteunregels, maar zijn verenigbaar met de interne markt omdat ze onder één van de categorieën vallen van de Algemene Groepsvrijstelling en de erin vervatte voorwaarden vervullen.

Aldus moet vanuit staatssteunrechtelijk oogpunt een verschil worden gemaakt naargelang de certificaatgerechtigde steun ontvangt die hoger of lager ligt dan de de-minimisdrempel.

In feite gaat het hier om verschillende categorieën van personen. Certificaatgerechtigden die steun ontvangen die hoger ligt dan de de-minimisdrempel vallen onder de staatssteunregels en zodoende moet erop worden toegezien dat die steun voldoet aan de Europese staatssteunrechtelijke verplichtingen en met name de CEEAG. Dit geldt niet voor certificaatgerechtigden die steun ontvangen die lager ligt dan de de-minimisdrempel. Gelet op het feit dat het hier gaat om verschillende categorieën van personen kan de decreetgever dan

⁵ Zie eveneens K. VAN DE CASTEELE, “PART 2 – Chapter 7 – “Insofar as it affects trade between Member States”: Effect on trade”, in W. MEDERER, N. PESARESI en M. VAN HOOFF (ed.), *State Aid*, Claeys & Casteels, 2008, p. 395-407, K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Europees recht*, Intersentia, 2011, p. 255, en T. BRUYNINCKX, *Materieel EU-Staatssteunrecht*, Larcier, 2015, p. 99-108.

⁶ Bovendien moeten de andere toepassingsvoorwaarden van artikel 107, eerste lid VWEU vervuld zijn.

⁷ Zie eveneens H. NYSENS, “PART 2 – Chapter 8 – De minimis”, in W. MEDERER, N. PESARESI en M. VAN HOOFF (ed.), *State Aid*, Claeys & Casteels, 2008, p. 410 en T. BRUYNINCKX, *Materieel EU-Staatssteunrecht*, Larcier, 2015, p. 108-109.

⁸ Verordening nr. 651/2014 van de Commissie van 17 juni 2014 waarbij bepaalde categorieën van steun op grond van de artikelen 107 en 108 van het Verdrag met de interne markt worden verenigbaar verklaard, *P.B.* L 187/1 van 26 juni 2014.

ook niet worden verweten dat die een verschillende regeling heeft uitgewerkt voor beide categorieën.

In elk geval dient te worden opgemerkt dat het gehanteerde criterium pertinent is in het licht van de door de decreetgever nagestreefde doelstelling om het stelsel van de groenestroomcertificaten in overeenstemming te brengen met de regels inzake staatssteun. Enkel boven de de-minimisdrempel is er immers sprake van staatssteun in de zin van artikel 107 VWEU⁹.

Het is overigens een vaste praktijk om de de-minimisdrempel te gebruiken als toepassingscriterium van een nationaal steunstelsel teneinde de naleving van de Europese staatssteunregels te verzekeren. Bij wijze van voorbeeld kan verwezen worden naar de steunregeling ten gunste van de diamantsector in België. De toenmalige regeling werd in 2002 als (onwettige) staatssteun gekwalificeerd door de Europese Commissie "*voorzover België de voorwaarden van de de-minimisverordening niet naleeft*"¹⁰. Uit de beslissing blijkt dat dit slechts het geval was wat de bestaande regeling betrof ten aanzien van één onderneming, die meer steun dan de de-minimisdrempel had ontvangen. De Europese Commissie gebod België de onwettige steun terug te vorderen ten aanzien van die onderneming, maar niet ten aanzien van de ondernemingen die steunbedragen onder de de-minimisdrempel hadden ontvangen, aangezien dit geen staatssteun uitmaakte. Later werd een gewijzigde steunregeling ingevoerd, met name door de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen¹¹, waarbij de wetgever rekening heeft gehouden met de Europese regels inzake de-minimissteun, door een bepaling in te voeren die ertoe strekte dat de compensatie-uitkeringen slechts konden worden toegekend voor zover zij beneden de de-minimisdrempel bleven¹². Het Grondwettelijk Hof moest zich over deze nieuwe regeling uitspreken bij wijze van prejudicieel arrest, en merkte op dat de regeling werd aangepast "*teneinde rekening te houden met de Europese regels inzake de-minimissteun*"¹³.

Ook het Hof van Justitie heeft overigens reeds de toepassing bevestigd van de De-minimisverordening als criterium om staatssteunmaatregelen van niet-staatssteunmaatregelen te onderscheiden, en wijst er met name op dat de de-minimisregeling ertoe strekt de administratieve last van de ondernemingen, de Europese Commissie en de lidstaten te vereenvoudigen¹⁴.

- Ten tweede kan worden opgemerkt dat ook de opmerkingen inzake het materieel en personeel toepassingsgebied van de De-minimisverordening op een verkeerd begrip lijken te steunen.

Met name lijkt de Raad van State er in haar advies van uit te gaan dat sommige certificaatgerechtigden zouden worden benadeeld ten opzichte van andere certificaatgerechtigden omdat de De-minimisverordening enkel van toepassing is op ondernemingen en omdat bepaalde sectoren bovendien van het toepassingsgebied ervan worden uitgesloten. Volgens de Raad van State valt het

⁹ Zie dienaangaande ook de arresten nr. 50/2011 en 145/2013 van het Grondwettelijk Hof.

¹⁰ Beslissing van de Europese Commissie van 9 april 2002, SA.10623 betreffende de door België ten uitvoer gelegde steunregeling C 74/2001 (ex NN 76/2001) en de steunregeling die België voornemens is ten uitvoer te leggen ten gunste van de diamantsector, punten 26, 34 en 35.

¹¹ Artikel 170 van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I), B.S. 28 december 2006.

¹² Parl.St. Kamer, 2006-2007, DOC 51-2760/001, p. 111

¹³ Zie overweging B.1.4. van het arrest nr. 126/2012 van het Grondwettelijk Hof.

¹⁴ Zie bv. HvJ 7 maart 2002, *Italië/Commissie*, C-310/99, ECLI:EU:C:2002:143, punt 94; HvJ 28 oktober 2020, *INAIL*, C-608/19, ECLI:EU:C:2020:865, punt 41.

dan ook moeilijk in te zien “*waarom ten aanzien van certificaatgerechtigden waarop [de De-minimisverordening] niet van toepassing is, aan de hand van het in die verordening vervatte de-minimisplafond wordt bepaald of de steunperiode al dan niet stopt*” (punt 5.4.4.). Deze opmerking van de Raad van State dient na nader onderzoek te worden weerlegd.

Wat betreft de verwijzing naar het feit dat de De-minimisverordening enkel van toepassing is op “*ondernemingen*”, volstaat het er op te wijzen dat de staatssteunregels enkel toezien op steun aan ondernemingen¹⁵. Indien er met andere woorden steun wordt toegekend aan een persoon die geen onderneming is, dan valt die steunmaatregel sowieso niet onder de staatssteunregels.

In casu lijkt het waarschijnlijk dat elke certificaatgerechtigde die groenestroomcertificaten ontvangt voor de productie van hernieuwbare energie, en die deze certificaten vervolgens verkoopt, goederen (elektriciteit én groenestroomcertificaten) aanbiedt op een markt en, dienvolgens, als een “*onderneming*” dient te worden beschouwd in het licht van de staatssteunregels. Hiertoe kan ook worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie die reeds heeft geoordeeld dat de exploitatie van een installatie voor zonne-energie op het dak van de woning van de exploitant met het oog op de opwekking van elektriciteit die tegen vergoeding in het elektriciteitsnet wordt ingebracht als een economische activiteit moet worden gekwalificeerd¹⁶.

In zoverre de Raad van State niettemin zou menen dat natuurlijke personen die hernieuwbare energie opwekken en groenestroomcertificaten verkopen niet noodzakelijkerwijs als een onderneming dienen te worden gekwalificeerd en, aldus, van de regels inzake staatssteun kunnen worden uitgesloten¹⁷, kan eveneens geen probleem van een verschillende behandeling rijzen, vermits die natuurlijke personen dan uiteraard ook niet geraakt worden door de ontworpen regeling die, zoals eerder gesteld, precies beoogt om het stelsel van de groenestroomcertificaten in overeenstemming te brengen met de regels inzake staatssteun. Om tegemoet te komen aan de opmerking van de Raad van State kan in de ontworpen regeling dan ook de precisering worden toegevoegd dat de steun ook niet wordt stopgezet wanneer de certificaatgerechtigde een natuurlijke persoon is die geen onderneming is in de zin van artikel 107, eerste lid, VWEU.

Wat betreft de stelling dat bepaalde sectoren van het toepassingsgebied van de De-minimisverordening zijn uitgesloten, volstaat het op te merken dat de steun voor de opwekking van hernieuwbare energie wel degelijk binnen het toepassingsgebied valt van die verordening. Er zijn dan ook geen certificaatgerechtigden die binnen de uitgesloten sectoren zullen vallen¹⁸.

---

¹⁵ Zie eveneens H. NYSENS, “PART 2 – Chapter 8 – De minimis”, in W. MEDERER, N. PESARESI en M. VAN HOOFF (ed.), *State Aid*, Claeys & Casteels, 2008, p. 431 en T. BRUYNINCKX, *Materieel EU-Staatssteunrecht*, Larcier, 2015, p. 17.

¹⁶ HvJ 20 juni 2013, *Finanzamt Freistadt Rohrbach Urfahr*, C-219/12, ECLI:EU:C:2013:873.

¹⁷ Zie in die zin het advies 59.903/1/V van de Raad van State van 19 september 2016 omtrent de gedeeltelijke vergoeding van de netbeheerders voor de kosten voortvloeiende uit de op hen rustende verplichting om de groenestroomcertificaten die hen door een natuurlijke persoon werden overgedragen tegen een minimumprijs aan te kopen. Met name merkte de Raad van State in zijn advies op dat natuurlijke personen een onderneming kunnen vormen in de zin van het mededingingsrecht (het advies verwijst hierbij naar een landbouwer die zonnepanelen op het dak van zijn stallen heeft laten plaatsen), en suggereerde zij daarom om uitdrukkelijk te preciseren dat de natuurlijke personen in kwestie geen onderneming in de zin van artikel 107, eerste lid, VWEU zijn. Middels deze suggestie geeft de Raad van State met andere woorden te kennen dat zij van oordeel is dat natuurlijke personen die hernieuwbare energie opwekken en groenestroomcertificaten verkopen niet noodzakelijkerwijs als een onderneming dienen te worden gekwalificeerd en, aldus, van de regels inzake staatssteun kunnen worden uitgesloten.

¹⁸ Zie, in die zin, eveneens H. NYSENS, “PART 2 – Chapter 8 – De minimis”, in W. MEDERER, N. PESARESI en M. VAN HOOFF (ed.), *State Aid*, Claeys & Casteels, 2008, p. 421-422 en T. BRUYNINCKX, *Materieel EU-Staatssteunrecht*, Larcier, 2015, p. 109.

Immers, zoals reeds uiteengezet in de memorie van toelichting, geldt voormelde de-minimisdrempel eveneens voor productie-installaties op een landbouwonderneming¹⁹:

“Hoewel er voor landbouw een specifieke de-minimisdrempel bestaat van 20.000 euro uit Verordening (EU) nr. 1408/2013, dient te worden opgemerkt dat deze laatste drempel enkel geldt voor steun aan activiteiten die verband houden met de primaire productie, verwerking of afzet van landbouwproducten en dus niet voor steun voor de productie van hernieuwbare energie. Die Verordening (EU) nr. 1408/2013 voorziet immers in een cumulregeling. Wanneer een landbouwonderneming actief is in de primaire productie van landbouwproducten en actief is in een of meer van de sectoren of andere activiteiten verricht die onder Verordening (EU) nr. 1407/2013 vallen, mag de-minimissteun die overeenkomstig deze verordening voor activiteiten in de sector van de landbouwproductie wordt verleend, met de-minimissteun voor de laatstgenoemde sector(en) of activiteiten worden gecumuleerd tot het in Verordening (EU) nr. 1407/2013 vastgestelde plafond van 200.000 euro, mits de betrokken lidstaat, met passende middelen zoals een scheiding van activiteiten of een uitsplitsing van de kosten, ervoor zorgt dat de primaire productie van landbouwproducten geen overeenkomstig Verordening (EU) nr. 1407/2013 verleende steun geniet.”

De van de De-minimisverordening uitgesloten sectoren zijn hier dan ook zonder belang.

- *Ten derde kan de Raad van State niet worden gevolgd wanneer zij stelt dat “de problematiek van overcompensatie ook kan spelen onder de Deminimisdrempel, en er vanuit bezorgdheid van overcompensatie best wordt nagegaan hoe ook daar de overprofit kan worden tegengegaan”.*

In dit verband merken kan worden opgemerkt dat “overcompensatie” een staatssteunrechtelijk begrip betreft. Het gaat om een situatie waarbij staatssteun wordt verleend en het steunbedrag hoger ligt dan het minimum dat noodzakelijk is om het gesteunde project of de gesteunde activiteit uit te voeren. Met andere woorden gaat het, eenvoudig gezegd, om een te veel aan staatssteun. Zodoende kan er onder de de-minimisdrempel geen sprake zijn van overcompensatie in de zin van het primair Europeesrechtelijk bepaalde staatssteunrecht. Onder deze drempel is er immers geen sprake van Europeesrechtelijke staatssteun en dus, logischerwijs, ook niet van een te veel aan staatssteun.

Zelfs indien men zou oordelen dat er ook onder de de-minimisdrempel sprake kan zijn van overcompensatie in de zin van het staatssteunrecht (*quod certe non*), dan nog zou een eventueel ingrijpen van de decreetgever beneden de de-minimisdrempel niet kunnen worden verantwoord.

Met name zou dergelijk ingrijpen onmogelijk te verzoenen zijn met hetgeen de Raad van State zelf heeft opgemerkt in punt 3.1. van zijn advies, namelijk dat het ingrijpen enkel kan worden verantwoord in zoverre de vereisten van de Europese staatssteunregels van toepassing zijn:

“3.1. Volgens de memorie van toelichting beoogt het voor advies voorgelegde voorontwerp ‘het stelsel van groenestroomcertificaten ter bevordering van de opwekking van elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen in overeenstemming te brengen met de Europese regels inzake staatssteun’.

---

¹⁹ VR 2022 1609 DOC.1011/3TER, p. 3-4.

Opdat de ontworpen regeling zou kunnen worden verantwoord aan de hand van de vereisten van de Europese staatssteunregels, moet evenwel eerst worden nagegaan of die wel van toepassing zijn.”

In dezelfde zin merkt de Raad van State in punt 3.4. van zijn advies overigens op dat overcompensatie een verboden staatssteun in de zin van artikel 107 VWEU betreft.

In het licht van voormelde toelichtingen, is het dan ook moeilijk te verantwoorden dat de Vlaamse overheid eveneens zou ingrijpen beneden de de-minimisdrempel vermits er in dat geval geen sprake is van staatssteun en, *a fortiori*, verboden staatssteun in de zin van artikel 107 VWEU.

Een dergelijk ingrijpen zou ook moeilijk te verzoenen vallen met het vertrouwensbeginsel en de bescherming van legitieme verwachtingen. Dienaangaande kan met name worden verwezen naar het arrest nr. 8/2014 van het Grondwettelijk Hof dat ook wordt aangehaald in punt 4.5. van het advies van de Raad van State. In overweging B.29.3. van dit arrest stelt het Grondwettelijk Hof immers dat voormelde beginselen strikter dienen te worden ingevuld voor ondernemingen in de energiesector die beroepsmatig handelen dan voor andere belanghebbenden (waaruit dus *a contrario* kan worden afgeleid dat een eventueel ingrijpen op kleine (gezins)installaties die onder de de-minimisdrempel vallen wel problematisch zou zijn):

“Uit die bepaling, die volgens de parlementaire voorbereiding teruggaat op de artikelen 23, § 4, en 25bis, laatste lid, van het inmiddels opgeheven decreet van 17 juli 2000 houdende de organisatie van de elektriciteitsmarkt (Parl. St., Vlaams Parlement, 2008-2009, nr. 2165/1, p. 66), volgt dat het stelsel van de groenestroomcertificaten op regelmatige wijze dient te worden geëvalueerd, wat betreft de effecten en de ‘kosteneffectiviteit’ ervan. Die bepaling doet bijgevolg ervan blijken dat de decreetgever steeds ervan is uitgegaan dat bepaalde omstandigheden hem ertoe kunnen noodzaken het stelsel van de groenestroomcertificaten te wijzigen en dat het om die reden is aangewezen om te voorzien in een evaluatie van het stelsel.

De belanghebbenden konden aldus uit de decretale regelgeving betreffende de groene energie niet afleiden dat de voorwaarden van het stelsel onverkort en voor altijd zouden blijven gelden. Dit geldt des te meer voor ondernemingen in de energiesector, vermits zij beroepsmatig handelen en in die hoedanigheid zich ervan bewust dienen te zijn dat de voorwaarden van het stelsel door de bevoegde overheid voor de toekomst kunnen worden gewijzigd wanneer de sociaal-economische gegevens waarop dat stelsel is gestoeld, zijn gewijzigd.”

Meer zelfs, een dergelijk ingrijpen valt onmogelijk te verzoenen met het gelijkheidsbeginsel. Het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie dat voortvloeit uit de artikelen 10 en 11 van de Grondwet verzet zich er immers tegen dat categorieën van personen, die zich ten aanzien van de betwiste maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld²⁰. Met name kan niet worden ingezien waarom certificaatgerechtigden die geen staatssteun ontvangen (omdat het steunbedrag dat zij ontvangen beneden de de-minimisdrempel blijft) op dezelfde wijze zouden worden behandeld als certificaatgerechtigden die wél staatssteun zouden ontvangen. Voor dergelijke gelijke behandeling bestaat geen redelijke verantwoording (omdat het steunbedrag dat zij ontvangen hoger is dan de de-minimisdrempel). Het bestaan van een

---

²⁰ Zie bijvoorbeeld overweging B.8.1. van arrest nr. 119/2020 van het Grondwettelijk Hof.

dergelijke verantwoording moet immers worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Daarbij kan voorts worden opgemerkt dat *“het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel”*²¹. Een ingreep beneden de de-minimisdrempel zou volstrekt onevenredig zijn omdat dit volledig voorbij zou gaan aan het feit dat de Europese regels inzake staatssteun enkel toezien op steunmaatregelen die het handelsverkeer tussen de lidstaten negatief beïnvloedt (zie *supra*) en de-minimisregeling er precies toe strekt om de administratieve last van de ondernemingen, de Europese Commissie en de lidstaten te vereenvoudigen (zie *supra*).

Zelfs artikel 7.1.14 van het Energiedecreet, dat een evaluatieverplichting voor de Vlaamse Regering bevat met betrekking tot de effecten en de kosteneffectiviteit van de certificatenverplichtingen voor alle installaties (ongeacht of de certificaatgerechtigde van een gelijke installatie al dan niet onder de de-minimisdrempel valt), houdt op zich geen dwingende verplichting in om aanpassingen door te voeren voor certificaatgerechtigden die minder steun ontvangen dan de de-minimisdrempel ongeacht de installatie.

- Tot slot stelt de Raad dat artikel 5 van het voorontwerp dat de inwerkingtreding bevat stelt dat het aan te nemen decreet in werking treedt op een datum die de Vlaamse Regering bepaalt en niet later dan 31 december 2023. De Vlaamse Regering kan derhalve het aan te nemen decreet in werking stellen vóór 31 december 2023, maar dat lijkt volgens de Raad niet te sporen met het opzet van de stellers van het voorontwerp.

Zoals reeds eerder gesteld, beoogt het wijzigingsdecreet om het Energiedecreet af te stemmen op de door de CEEAG nieuw ingevoerde staatssteunvoorwaarden. Randnummer 468 van de CEEAG bepaalt immers dat de *“lidstaten, waar nodig, bestaande steunregelingen ten behoeve van milieubescherming en energie tegen uiterlijk 31 december 2023 [wijzigen] om die met deze richtsnoeren in overeenstemming te brengen”*. In die optiek is het dan ook logisch om de inwerkingtreding van het decreet op die door de Europese Commissie vastgestelde termijn af te stemmen. Om die redenen zal ook het advies van de Raad worden gevolgd en zal artikel 5 worden aangepast zodat het ontwerpdecreet, zonder delegatie aan de Vlaamse Regering, per 31 december 2023 in werking zal treden.

3. AANPASSINGEN AAN HET ONTWERPDECREET

Aan het ontwerpdecreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

- In artikel 4 wordt bijkomend gepreciseerd dat de steunperiode enkel wordt stopgezet indien de certificaatgerechtigde een ondernemingen is in de zin van artikel 107, eerste lid, VWEU. Op die manier wordt tegemoetgekomen aan de opmerking van de Raad van State en zal de steun dus niet worden stopgezet wanneer de certificaatgerechtigde een natuurlijke persoon is die geen onderneming is in de zin van artikel 107, eerste lid, VWEU.
- In artikel 5 wordt de inwerkingtreding van het ontwerpdecreet aangepast. Het ontwerpdecreet zal op 31 december 2023 in werking treden.

---

²¹ *Ibidem*.

In de **memorie van toelichting** wordt een bespreking opgenomen van de Oxera-studie 7 december 2022, “*Overcompensation assessment in relation to the 2013 Flemish green certificates scheme*”.

Via een studie van 7 december 2022 heeft Oxera ook onderzocht of de post-2013-regeling producenten van hernieuwbare energie mogelijk overcompenseert. Oxera heeft deze beoordeling uitgevoerd door rekening te houden met de evolutie van de bandingfactoren voor alle technologieën sinds 2013, en door de methodologie te evalueren die ten grondslag ligt aan de berekening van de bandingfactoren. Oxera heeft geen bewijs gevonden van structurele overcompensatie voor nieuw gebouwde installaties die gebruik maken van wind of zonne-energie. Dit volgt uit hun beoordeling van zowel de conceptuele structuur van de steunregeling voor wind en PV, als een evaluatie van de geschiktheid van de kalibratie van de economische en financiële parameters voor nieuw gebouwde installaties. Oxera heeft ook de methodologie beoordeeld voor het actualiseren van de bandingfactoren van bestaande PV-installaties en windmolenparken. Hoewel overcompensatie *ex post* niet volledig is uitgesloten, is het volgens Oxera onwaarschijnlijk dat de regeling van 2013 producenten materieel overcompenseert. De Vlaamse Regering heeft echter conform artikel 7.1.4/1 van het Energiedecreet voldoende delegatie om haar methodiek voor actualisaties zo nodig op dit punt bij te schaven.

Oxera heeft ook onderzocht of er een risico bestaat dat nieuw gebouwde biomassa- en biogasinstallaties onder de regeling van 2013 structureel worden overgecompenseerd. Aangezien de OT's en bandingfactoren jaarlijks werden berekend op basis van de beschikbare informatie, lijken de parameters volgens Oxera correct te zijn gekalibreerd en hebben de meeste technologieën sinds 2013 geen of minder ondersteuning gekregen dan de OT, en is structurele overcompensatie daarom onwaarschijnlijk. Oxera heeft echter geconstateerd dat het risico op miskalibratie relatief groter is voor biomassa- en biogasinstallaties dan voor PV- en windinstallaties. Oxera heeft ook kruiscontroles uitgevoerd voor installaties waarbij dit mogelijk is gebeurd. Ten slotte heeft Oxera onderzocht of bestaande biomassa- en biogasinstallaties mogelijk *ex post* zijn overgecompenseerd, aangezien de bandingfactoren voor deze installaties niet jaarlijks worden geactualiseerd. Oxera merkt op dat in de praktijk de OT's van bestaande biomassa- en biogasinstallaties in de loop van de tijd variëren, in tegenstelling tot de huidige aanpak van VEKA, die de bandingfactor constant houdt over de volledige ondersteuningsperiode. Het niet in aanmerking nemen van deze fluctuaties kan leiden tot overcompensatie achteraf. Volgens Oxera bestaat er echter alleen een risico dat het uitblijven van het jaarlijkse actualiseren van de bandingfactor zou kunnen leiden tot *ex post* overcompensatie voor een handvol technologieën, en de acceptatie van deze technologieën is zeer beperkt. Bovendien hebben veel technologieën die gebruik maken van biomassa en biogas theoretische bandingfactoren die boven de maximale bandingfactor liggen. Het risico op *ex post* overcompensatie voor bestaande biomassa- en biogasinstallaties onder de regeling van 2013 is daarom volgens Oxera beperkt. Meer nog, via het ontwerpdecreet dat op 7 december 2022 door de commissie energie in het Vlaams Parlement werd aangenomen²², wordt ook voor dergelijke biomassa/biogas-installaties een actualisatie ingevoerd, zodat de opmerking van Oxera op dit punt na de bekendmaking en inwerkingtreding van dat ontwerpdecreet zonder voorwerp zal zijn.

4. BESTUURLIJKE IMPACT

---

²² Ontwerp van decreet tot wijziging van de wet van 28 december 1964 betreffende de bestrijding van de luchtverontreiniging, het Energiedecreet van 8 mei 2009, het decreet van 13 juli 2012 houdende bepalingen tot begeleiding van de tweede aanpassing van de begroting 2012 en het decreet van 17 december 2021 tot wijziging van het Energiedecreet van 8 mei 2009, wat betreft toewijzingen aan het Energiefonds, wijzigingen betreffende flexibiliteit en energiedelen, de uitbouw van het energiedataplatform en de herziening van de administratieve geldboetes aangaande installatie-eisen, Parl. St., Vlaams Parlement 2022-2023, st. 1467.

A. BUDGETTAIRE IMPACT VOOR DE VLAAMSE OVERHEID

Er worden aan het voorliggende decreet geen wijzigingen aangebracht die een impact hebben op de begroting van de Vlaamse overheid.

B. ESR-TOETS

Er worden aan het voorliggende decreet geen wijzigingen aangebracht die een impact hebben op de ESR.

C. IMPACT OP HET PERSONEEL VAN DE VLAAMSE OVERHEID

Er worden aan het voorliggende decreet geen wijzigingen aangebracht die een impact hebben op het personeel van de Vlaamse overheid.

D. IMPACT OP DE LOKALE EN PROVINCIALE BESTUREN

Er worden aan het voorliggende decreet geen wijzigingen aangebracht die een impact hebben op de lokale en provinciale besturen.

5. VERDER TRAJECT

Na de derde principiële goedkeuring zal het ontwerpdecreet opnieuw voor advies aan de afdeling Wetgeving van de Raad van State worden voorgelegd. Na de definitieve goedkeuring volgt de parlementaire behandeling.

Parallel moet met betrekking tot de verlengingsregeling ook de berekeningsmethodiek in de bijlagen van het Energiebesluit van 19 november 2010 worden aangepast. Hiervoor wordt nog een apart regelgevend traject opgestart.

6. VOORSTEL VAN BESLISSING

De Vlaamse Regering beslist:

1. haar derde principiële goedkeuring te hechten aan het bijgaande ontwerp van decreet tot wijziging van het Energiedecreet van 8 mei 2009, wat betreft het stelsel van de groenestroomcertificaten;
2. de Vlaamse minister, bevoegd voor de energie, te gelasten over voornoemd ontwerp van decreet het advies in te winnen van de afdeling Wetgeving van de Raad van State, met het verzoek hun advies te verstrekken binnen een termijn van dertig dagen.

De Vlaamse minister van Justitie en Handhaving, Omgeving, Energie en Toerisme,

Zuhal DEMIR

Bijlagen:

1. Ontwerp van decreet tot wijziging van het Energiedecreet van 8 mei 2009, wat betreft het stelsel van de groenestroomcertificaten;
2. Memorie van toelichting;
3. Advies nr. 72.211/3 van de Raad van State
4. Oxera-studie 7 december 2022, "*Overcompensation assessment in relation to the 2013 Flemish green certificates scheme*"